

proxinia plurima turba virorum aut mulierum devote confluit, inter quos audito miraculo ivit consul Mauricius, minaci increpatione in nocturna visione sibi facta a beato Aldrico valde perterritus ^a: qui ante reliquias cum lacrymis et gemitu præcedentis delicti postulavit indulgentiam, in posterum monasterio quod violaverat, et spondit debitam exhibere reverentiam. Voto igitur ab omnibus collaudato munimine roborato, cum reliquiis beati confessoris ad locum solitum hilariter reversi sunt.

24. Erat autem consuetudo, quod Ferrariensis cœnobii congregatio, finita festivitate Pentecostes, cum solemnî pompa singulis annis Castrum Nantonis ^b peteret, obsequia devotionis redditura, et suffragia sanctorum petitura. Igitur cum ad locum prædictum tempore debito pii cineres Deo dilecti Patris Aldrici digna veneratione deportarentur, ecce puella grandiuscula, quam in lucem sine luce maternus effuderat uterus, per turbam eluctata, pannum reliquius superpositum in gestatorio manu injecta corripuit, et ei firmiter adhærens per tantum viæ spatium inde divelli non potuit; sed semper opem pii confessoris intimo devotionis affectu feliciter postulavit. Ut tandem ad castium prædictum pervenerunt, in loco quodam ante portam facta mora modica, disposuit æternum Dei consilium per virtutis opera mirificare sanctum suum. Ibi namque patenti populorum spectaculo erumpentibus ex oculis jam dictæ puellæ guttis sanguineis, per merita sancti confessoris lux nova nativam cæcitatem illustravit. Illico ab omnibus concurritur, miris laudum præconiis attollitur Dei servus, qui in suis sanctis semper est mirabilis.

25. Advenerat forte revoluto anni circulo beati Aldrici dies solemnî: quem cum populus universus debita celebritate veneraretur, mulier quædam scelerosa, quasi in contemptum solemnitatis, per

Monte-Argi, quo in vico est prioratus Floriacensis monasterio subjectus.

^a Huc notandum venit id quod scribit Lupus in epistola 53 ad Carolum regem: « Serio confirmant senes nostri experimento se proprio comperisse, idque sibi pueris a senibus esse traditum, quod quicumque monasterio nostro insigne aliquod intulerit damnum, nisi cito respuerit, magnum incurrit in-

peccatum inobedienciæ ecclesiasticis sese opposuit institutis; quo. l dum fieret, venit ad eam hostis malignus in specie canis nigri, et manum ipsius deglutire moliebatur, quem obnixius arcere gestiens non potuit, sed læsa morsu funesto labefactata corrui, manumque labentis susus proprius perforavit, ut quasi manca de scelere manus illius solito officio destitueretur.

26. Tempore procedente contigit hominem quemdam, Tamboldum nomine, aliquandiu propriis polere divitiis: sed in senium urgens ad tantam devenit inopiam, ut nihil ad vitam suppeteret, nisi quod uxor, nomine Supplicia, labore manuum suarum acquirebat. Qui sæpe recolens felicitatem præteritam, ærumnarum cumulum gravius sustinebat, cum ^B infelicissimum genus infortunii sit fuisse felicem ^c. Accidit autem ad sui doloris augmentum, ut uxor sua solita corporis valetudine destituta in diutinum languorem incideret, nec solito beneficio viri debilitatem poterat refovere, eidem consors facta miserix. Rebus igitur adversis graviter afflicti, opem divinam humiliter deposcebant, ut qui dat escam omni carni, non sineret eos miserabili penuria deperire. Cum autem post nimiam luctus defatigationem contingeret virum obdormire, ei revelatum est in somnis, quod si uxor ejus subsidium beati Aldrici humiliter peteret, ei doloris medicinam efficaciter innueret. Excitatus vero a somno, pandit uxori cuncta quæ viderat, consulens et exhortans, quatenus cogitatum jactans in Domino et in ejus confessore, fiducialiter agat. Illa vero consurgens, post modicum temporis intervallum ad beati Aldrici limen cum humilitatis devotione pervenit; et spiritu contribulato ante sepulcrum, in quo pii cineres quiescebant, divinam implorans clementiam, a languore penitus liberata pristinam recepit sanitatem, ipso adjuvante qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

commodum, aut sanitatis et vitæ pertulerit dispendium. »

^b Vulgo *Château-Landon*, oppidum, quod a Ferrariis abest duas leucas, situm in edito monte prope Lupam amnem; quo de loco dictum est in Vita sancti Severini abbatîs, sæculo primo.

^c Ex Boetio in libro de Consolatione philosophiæ.

S. ALDRICI EPISTOLÆ.

EPISTOLA PRIMA.

AD FROTHARIUM EPISCOPUM.

Eximie, mihi quæ prædilecto Frothario episcopo Aldricus sempiternam salutem.

Orationum vestrarum opitulatione fulciri necesse habui, sicut ipse vobis eam expetens sæpe testatus sum. Sed nunc illa usquequaque indigeo, cum, ut vos æstimo audisse, indigno mihi episcopalis cura

PATROL. CV.

D injuncta est, quæ me sicut indignum, ita quoque imparatum invenit. Nam cum olim monasticæ disciplinæ operam dans, fratrum curam ipsis cogentibus susceperim, quod ferre compellor, nullatenus potuit esse suspectum. Quam ob rem excepta Dei clementia totum me ad precum vestrarum confero reliquorumque amicorum familiare præsidium, obsecrans ut virium mearum fragilitatem earum jugitate ad-

26

juvare dignemini. Et quia prudentiæ meæ fiduciam ad tantum opus idonee exsequendum nullam habeo, quæso ut vestra sacra intentio apud Deum obtinere laboret, quatenus et me ipsum sincere custodiam, et commissorum mihi curam eo miserante venerabiliter saltem exerceam. Benignitatem vestram bene ex hoc agentem Dominum perpetua incolumitate beatificare opto, reverentissime præsul.

EPISTOLA II.

AD ECCLESIAM SENONENSEM.

Dominis sanctissimis et reverendissimis fratribus et coepiscopis, religiosissimis quoque et venerabilibus abbatibus in ditione domini imperatoris Lotharii serenissimi Augusti, constitutis, Aldricus minimus servorum Christi famulus, sanctæ Senonicæ ecclesiæ archiepiscopus.

Optime venerabilis et Deo devota sanctitas vestra novit quanta sit cura et sollicitudine commissum nobis pastorale regimen tuendum atque tractandum. Cum simus igitur in specula Ecclesiæ constituti, et viam cæteris, per quam ingredi ad vitam debeant, debeamus ostendere; quantum posse et intelligere divina clementia dederit, satagendum est ea quæ nobis commissa sunt, secundum Dei voluntatem provide prudenterque tractare: ut non solum quando advinimus, in præsentī tempore, nostris valeant prodesse subjectis, verum etiam et in perpetuum illis prospecta proficiant, qui in locis divino cultui mancipatis, nostræque solertiæ ad regendum pro tempore commissis, supernæ pietati servituri sunt; qui dum de corporis necessitatibus, victus dico ac vestimenti, solliciti non fuerint, animum libere in divinæ contemplationis specie figere valeant; cui summo ac salutari bono inhærentes, eo semper suspirant tota spei libertate suspensi, quo se pervenire divinâ duce gratia æternæ vitæ præmium jam consecuti gaudebunt. Et tamen cum sciamus res Ecclesiæ esse oblationes fidelium, pretia peccatorum, et patrimonia pauperum; easque nobis administrandas, procurandas, atque ordinandas suscepisse; harum rerum administratores nos esse meminisse debemus, et redditus expensasque earum eis usibus applicare, quorum gratia divinis altaribus allegatæ noscuntur.

Proinde ad sanctitatis vestræ piissimam intentionem perducere statui, qualiter cellas monachorum ecclesiæ episcopi parvitati meæ commissi, id est cella sancti Remigii confessoris Christi in suburbio civitatis constructa, quæ olim per divisiones prædecessorum meorum tempore fuit disrupta: et ob hanc negligentiam monachi, qui ibidem Deo degere videbantur, propter inopiam et importunitatem loci regulam beati Benedicti, ut debuerant, penitus observare non poterant. Idcirco una cum consilio fratrum nostrorum, canonicorum videlicet et monachorum, nec non et fidelium laicorum, visum est nobis propter importunitatem loci, et monachorum ibidem Deo degentium, præfatam cellam ad Vallículas transmutare, et a fundamento ædificare, quam Rothlaus

ob amorem Dei et remedium animæ viri sui Meginarii, sive pro seipsa, suorumque liberorum ac parentum, ad supradictam cellam beati Remigii per donationis titulum delegavit, vel tradidit: ea videlicet ratione, ut divinus ibi ageretur cultus, et illi pro quorum salute traditum fuerat, augetur merces. Volumus etiam, ut loca super quæ ædificatum fuit supradictum monasterium, id est agros, vineas, prata, areas, vel omnia quæ infra muros civitatis habuit, vel extra, absque alicujus diminutione ac impedimento habeant rectores et monachi, ad eorum usum qui ibidem Deo sub norma beati Benedicti deguerint.

Hujus itaque rei causa hanc seriem libelli digestam sanctissimo cœtui vestro relegendam, atque vestris subscriptionibus roborandam obtuli, quo statuere per vestram unanimitatem decrevi, ut nullus deinceps episcoporum, quicumque per tempora divina præstante successerint gratia, quidquam de his rebus, quas præsentī tempore memorata cella usibus monachorum attributas possidet, minuere, vel abstrahere, vel aliis usibus applicare, vel beneficii quidquam, vel suorum vel extraneorum dare præsumat: sed, ut intimatum est, quæcunque nunc temporis retinet per diversa loca et territoria, usibus monachorum deputata, et quæ a timentibus Deum eidem postmodum fuerint loco collata, absque ulla diminutione vel subtractione cellæ et monachis ibidem conversantibus maneat inconvulsa.

Hæc autem sunt infra scripta loca monachorum stipendiis in memorata cella degentium destinata. Primitus Vallículas, ubi ædificare præfatam volumus monasterium; Staticus cum adjacentiis suis, id est vetus Ferrarias; et Petra Ursana cum territoriis et silvis; Chryniacus cum adjacente sibi Hermentaria, cum territoriis et silvis; Fontanicula cum territoriis; Lausa cum adjacentiis suis, hoc est vico sancti Sidronii, cum territoriis et silvis, et simul latrone; Bracciacus cum territoriis; Columbarius cum adjacentiis suis, hoc est Esthyniacus, Silviacus, et territoria eorum cum silvis; Villamesca cum adjacente sibi ponte et territorio; Misceriacus cum adjacente sibi Ternanta; Villanova cum adjacentiis suis, hoc est Cavanarias, et Capotenus; Noerollis cum adjacente sibi Caprenciis cum territoriis et silvis, et simul Puteolis. In summo sunt mansa centum nonaginta, et hospitia decem et novem. Quidquid itaque in supradictis locis vel circa eandem cellulam præsentī tempore monachi in eadem divinæ gratiæ famulantes possidere noscuntur, vel si qua sunt alia, quæ forte meam fugerunt memoriam, et tamen ea suis stipendiis assignata retinent, cum territoriis, vineis, pratis, silvis, aquis aquarumve decursibus, et cæteris adjacentiis, ipsis tantum ex integro, et præmissum est, eorumque usibus jure perpetuo absque ulla diminutione sub prætexto memorati episcopi nostri jure debito cedant.

At vero episcopus qui pro tempore auctore Deo præfuerit, abbatem de eodem monasterio, eum vide-

licet quem omnis congregatio sibi ordinandum poscerit, et sinceritas morum, et bonorum actuum probitas commendaverit, si inter eos talis inveniri quiverit, eis ordinandum procuret. Quod si talis inter eos minime inveniri potuerit, de eadem parochia vel diœcesi Senonica, consentientibus sanctis coepiscopis ejusdem diœcesis, et circumpositis venerabilibus abbatibus, eis præficiendum atque ordinandum provideat. In aggregandis quoque monachis hunc modum abbas qui præfuerit, teneat, ut tricennarium numerum quantitatis summa non excedat, donec rerum copia major succrescat. Episcopus quoque in exigendis muneribus abbatem ejusdem loci non gravet: sed sufficiat ei ad annua dona equus unus, et scutum cum lancea. Quod si in expeditionem publicam ire jussus fuerit, addantur ei de eodem loco carra duo, unum vini, alterum farinae, verveces decem: supra quæ in exigendis muneribus, cupiditatis, avaritiæque causa gravare eos nullatenus præsumat, ne et monachi ejusdem cellulae hujusmodi negotio a suo proposito exorbitare, et episcopus causa eorum perditionis addictus sempiternas cogatur luere pœnas.

Corpora etiam sanctorum, quæ in nostra parochia jam dicta expectant sui beatam immutationem, a pravis et desidiosius cnsodibus permaxime negliguntur, ita ut officio luminaris ac debita careant custodia. Idecirco ob amorem Dei, cui viventes in carne servierunt, et emolumentum animæ nostræ, per voluntatem et licentiam domini ac piissimi Ludovici ac Caroli regum, quia congruum ad hoc locum invenimus, illo deportanda volumus. Sed quia sacra auctoritas vetat, ne in talibus et similibus ecclesiis Christi per alicujus incuriam scandalum inferatur, multorum episcoporum exposcit consensum; ad vestræ paternitatis notitiam hæc omnia perferri volumus: quatenus vestra deinceps censura et locus ipse, quem favente Deo ordinandum stabilimus, et memoratis sanctorum pignoribus a Dei servis ibidem Deo famulantibus digne et laudabiliter serviatur; et pro domini nostri ac totius sanctæ Dei Ecclesiæ statu indefesse vota debita persolvantur. Quod opus Deo dicatum, ut per tempora labentia, omnibus sanctissimis patribus et fratribus in Dei nomine consentientibus, firmiorem obtineat rectitudinis statum, et intactum permaneat, manu nostræ parvitatibus sub-

* In his litteris, quæ solidam Aldrici pietatem ac religionem spirant, emendandum est vocabulum monasterii, cui præerat Adrevaldus, ac pro Noviacensi legendum Flaviniacensi: nam Adrevaldum tunc temporis huic monasterio præfuisse docet Hugo abbas Flaviniacensis in Chronico. Deidonus Guillelmo

ter relegenda firmamus. Et ut rata deinceps manere possint quæ scripta sunt, manibus vestræ sanctitatis roboranda exoptulamus.

In Christi nomine Aldricus ecclesiæ Senonicæ indignus archiepiscopus hoc privilegium fieri decrevi, et subscripsi.

In Christi nomine Landramnus Turonicæ ecclesiæ archiepiscopus recognovi, et subscripsi.

In Christi nomine Bartholomæus Narbonensis ecclesiæ archiepiscopus feci, et subscripsi.

Jonas Aurelianensis ecclesiæ indignus episcopus huic facto astipulator subscripsi.

Ego Rainardus Rothomagensis episcopus subscripsi.

Rotualdus Suessionensis episcopus huic facto subscripsi.

Aldricus Cenomannicæ u bis episcopus.

Careviltus Bajocensis episcopus subscripsi.

In Dei nomine Radulfus Lexoviensis episcopus astipulator huic facto subscripsi.

Acamradus Parisiorum indignus episcopus subscripsi.

Stephanus Bituricensium indignus episcopus subscripsi.

Altadus Genevensis episcopus subscripsi.

Adalhelmus Catalaunensis episcopus subscripsi.

Ragnerius Ambianensis episcopus subscripsi.

Helias Tricassinensis episcopus subscripsi.

Huebertus Meldensium episcopus subscripsi.

Alduinus Viridunensium episcopus subscripsi.

Delricus Basiliensis episcopus subscripsi.

Ego Fulconinus Warmatiensis episcopus indignus.

In Dei nomine Teugrinus Albensis episcopus.

Atto Namnetensis civitatis episcopus.

Gerfredus Nivernensis episcopus.

Facona episcopus.

Boso abbas ex monasterio sancti Benedicti subscripsi.

Adrevaldus abbas ex monasterio Noviacensi.

Deidonus ex Rhemensi cœnobio abbas

Christianus abbas monasterii sancti Germani.

In Dei nomine ego Bernoinus Carnotensis episcopus subscripsi.

Ragnemundus abbas de monasterio sancti Carilefi.

Ingelnonus Sagiensis Episcopus subscripsi.

D Fova Caviilonensis episcopus subscripsi *

Marloto videtur fuisse abbas Remfgiani cœnobii apud Rhemos; at constat Reomensem seu Reomaensem fuisse, id est cœnobii Sancti Joannis in pago Tornodorensi, non Rhemensem. Christianus erat abbas monasterii sancti Germani apud Antissiodorum, postea ejusdem urbis episcopus.